

Sütő Gábor *

Kémek vannak a pártokban?

Az ártatlanság vélelme mindenkit megillet, ezért a cím mögé kérdőjelet biggyesztettem.

Holott nyugodtan tehettem volna felkiáltójelet.

Hármat is.

Mert nem csak a pártokban, máshol is rajzanak a kémek, s azért is, mert jele sincs, hogy az illetékesek törekednének a leleplezésükre.

Pedig kétely sem fér hozzá, mostanában a kém számtalan, leleplezés meg egy sem. Ennek folytán szinte már a levegőben volt, s végül valakinek eszébe is jutott, ideje találni legalább egy kémet, hátha a választási kampányban tromfként szolgálhat. A kapóra jött amerikai segédlettel a választási kampány hajrájában az egyre népszerűbbé váló Jobbik európai parlamenti képviselőjét, Kovács Bélát így aztán „ki is nevezték” kémnek.

Ám ez meg, bár volt némi hozadéka, inkább balul ütött ki. Az eleve gyanús időzítés, az ebből adódó felületesség és sietség, törvényszerűen ellentmondásos eredményeket szült. A fölöttébb iparkodó „bizonyítási” erőfeszítések többnyire kételyeket ébresztettek. Mi több, a „kém” Kovács Béla nem bújt a mentelmi jog mögé, nem menekült el, sőt nyílt meghallgatást igényelt. Tetejében újfent beválasztották az Európai Parlamentbe. Ha eddig nem volt az, most ismert személyiség lett, és mintha a közvélemény előtt szert tett volna némi népszerűsége.

Az igazi kémek pedig élnek világukat, ahogy eddig is. Tudvalevő, hogy a kémek világában létezik kettős kém, de hogy a kettős mérce már oda is behatolt, az most is bebizonyosodott.

A hírközlésben feltűnő készséggel töviről hegyre kitárgyalták a „kémügyet”, ezért hasznosabbnak ígérkezik a közismertté vált tények, jobban mondva hiányuk elemzése, valamint **a köztudatba a „kémügy” kapcsán bedobott látszólag nem oda illő, de lényegileg a legszorosabban odatartozó kérdések tisztázása.** Nem Kovács Béla védelemében, nincs neki erre szüksége, hanem **a közélet tisztaságának és átláthatóságának érdekében.** Ugyanis, ha a szemlélődő állampolgár elolvastott minden megjelent tárgybeli közlést, azok alapján jó lelkiismerettel nem tud igenlő, vagy nemleges álláspontra helyezkedni. A rendelkezésére álló gyér adatokból csak azt állapíthatja meg, hogy nincs hiteles válasz. Mintha összeeskábált ügy lenne, amibe Kovács Béla majdhogynem véletlenül került bele. Vagy mintha valakik kihasználták volna őt, esetleg anélkül, hogy önmaga észrevette volna. Hiszen eleve nem feltételezheti róla, hogy kémkedett, perdöntő bizonyítékot meg nem szolgáltattak rá. A nevetséges bemagyarázó bizonygatás (2009 óta szemmel tartották, több ország együttműködött a figyelésben, „KGBélának” becézték, az állítóla-

gos orosz kapcsolata primitív módon zöld és piros dossziéval jelezte, hogy követik-e, vagy nem, közterületek bekamerázása bizonyítékszerzés céljából, stb.) nyomán pedig inkább olyan benyomása keletkezik, hogy valamit megint el akarnak hitetni vele. Az a körülmény is ezt erősíti benne, hogy a közéletünket, s a hírközlésünket mostanság is uralók azt kiáltják ki mások bűnének, aminek néhány évtizeddel ezelőtt ők és hittársaik voltak a leghangosabb szószólói. Arra is felfigyel, hogy sem az EU, sem más államok nem tanúsítottak különösebb érdeklődést a magyar „kémügy” iránt. Az pedig valósággal kisüt belőle, hogy az USA kezdeményező beavatkozása mögött ezúttal is főleg Izrael érdeklősége kitapintható. Így aztán nem tudja eldönteni a kérdést, de sejti az okokat, s megvan a véleménye az eljárásról.

Úgy látja, a szakértők sem véletlenül mutattak rá egybehangzóan: a magára várató végkifejlettől függetlenül nem lehet szó nélkül elmenni az Alkotmányvédelmi Hivatal (AH, vagy AVH?) és a Főügyészség sajtóban közzétett szakmailag szokatlan, inkább panaszkodásnak, mintsem vádnak tűnő eljárása mellett, amely mindenekelőtt lejáratta, nevetségessé tette a világ előtt a hazai jogi és politikai kormányzati szerveket.

Nem jár érte dicséret.

Még az EU részéről sem. Az ügyet kirobbantók ugyanis mintha feltételezték volna, hogy az ellenünk szívesen hadakozó EU illetékesei önmaguk képtelenek észrevenni az állítólag ellenük irányuló és Oroszország javára már hosszú ideje folyó kémkedést; még erre is az ügy hazai kirobbantóinknak, kellett őket figyelmeztetniük. De most végre helyre tették az EU illetékeseit. (Amire egyébként, sokkal nyomósabb okok miatt – amelyek azonban valahogy nem váltanak ki felelekkora érdeklődést sem – valóban égető szüksége lenne az öreg kontinensnek).

Tanulhatnak a nagy igazságból, amit a miniszterelnök mondott ki: **balek az, aki nem vitázik az EU téveszméivel és kártékony uniformizáló intézkedéseivel.** Nos, a napvilágra került tények, valamint a vélekedések szerint Kovács Béla éppen ezt tette. Már 2009-ben tető alá hozta az európai nemzeti – megtévesztési szándékkal szélsőjobboldalinak nevezett – pártokat tömörítő Európai Nemzeti Mozgalmak Szövetségét (AENM), az EU-n belül létező egyik pártszövetséget a sok közül, amely 2013-ban megválasztotta elnökének. Emellett az EU Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság, az EU-Kazahsztán, EU-Kirgizisztán, EU-Üzbegisztán Parlamenti Együttműködési Bizottságok, valamint a Tádzsikisztánnal, Türkmenisztánnal és Mongóliával fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség tagja, továbbá az EU-Oroszország Parlamenti Együttműködési Bizottság és a Költségvetési Bizottság póttagja. Létrehozta az EU-Oroszország Parlamenti Együttműködési Bizottság energetikai munkacsoportját is, melynek ő a vezetője.

Mindezek alapján tépelődő állampolgárunk két nagy kérdésre mégis választ kaphat. Először is, hogyan tudná Kovács Béla mindezt ellátni, ha nem találkozna orosz politikusokkal, diplomatákkal, üzletemberekkel? Ha közöttük tényleg akadt hírszerző is, vagy olyan, aki titkolnia kell, hogy EU-funkcionáriussal tárgyal, s ezért konspiratív módszereket erőltetett, arról nem ő tehet. Másodsor, ezeken a posztokon Kovács Béla nyilvánvalóan

nem juthatott olyan bizalmas, vagy stratégiai jelentőségű információkhoz, amelyek esetleges kiszivárgása kárt okozhatott volna az EU-nak. Az EP energiaügyi bizottságának funkcionáriusaként, s annak megbízásából tárgyalt velük. **EU-s feladatot látott el**, és nyilvánvalóan a feletteseivel tudtával. Nem az EU ellen, hanem érdekében dolgozott, ami – ahogy mindegyre halljuk – egyben magyar érdek. Egyébként is, a politikának, a diplomáciának, az üzleti életnek alapvető módszere, hogy szóba áll a szembenálló partnerekkel is, ami óhatatlanul információ adásával és szerzésével jár.

„Kémünk” nem titkolta azt sem, hogy rokonszenvvel viseltetik Oroszország iránt. No de hányan istenítik nálunk a fajgyűlölő Izraelt, vagy imádják a fasizálódó USA-t, mégsem nevezik őket kémeknek. A feltételezés pedig, hogy az orosz hírszerzés olyannyira naiv, hogy önmagát kompromittálva az állítólagos ügynökével nyíltan tárgyal, mind politikai, mind hírszerzési szempontból az együgyűség netovábbja. Az pedig nemcsak nevetséges, hanem felháborító, hogy a hírközlésünk – mintha csak valami központi utasítást követne – ilyen alapigazságokat elhallgat, s félrevezeti a közvéleményt. Ez nem tájékoztatás, hanem az önálló hatalmi ággá váló, a magyarságtól elidegenülő sajtó diktatúrája.

A kormány sem tudta úgy elintézni a paksi erőmű bővítését, hogy ne tárgyaljon az orosz illetékesekkel, ám igencsak fura lenne, ha ezért bárkit is kémnek tartanánk. Akkor már a rendszeresen, s nem egyszer indok nélkül, sőt néha egyenesen ellenjavallt esetekben is a terrorista és népi Izraelbe zárandokoló vezető politikusainkat és méltóságainkat „jogosabban” lehetne kémeknek, hazaárulóknak tekinteni. Ám erre sem történik különösebb utalás. Pedig igazán fontos lenne tudnunk, miért zárandokolnak sorozatban Izraelbe, miközben a számunkra sokkal fontosabb országokra nem, vagy alig fordítanak figyelmet.

Nagy igyekezetükben azzal is vádolták Kovács Bélát, hogy a KGST-t jobbnak véli, mint az EU-t, s ezzel ez utóbbit bomlasztja. Pedig a tőle idézett néhány szót olvasva, az EU bírálata részéről eléggé mértéktartó volt. Mivel azonban mégis ezt növesztették fő vádponttá, tekintsük át, hogy is áll ez a kérdés.

A KGST fő törekvése a tagországok történelmileg kialakult adottságaiknak továbbfejlesztése, új termelési ágazatok létrehozása, s ezekre történő szakosodás, valamint a tervgazdálkodás összehangolása alapján nemzetközi munkamegosztás kialakítása volt. Nem folyt minden igazságosan, sem hibátlanul, a feszült nemzetközi helyzet ezt csak tetézte. A történelmi lemaradást sem sikerült behozni, csak csökkenteni. Ám a nemzeti szempontokat figyelembe vették, az egyes országok iránti követelményeket a lehetőségeiket számításba véve szabták meg. Magyarország autóbusszok, motorvonatok, daruk, alumíniumipari cikkek, televíziók, mezőgazdasági és élelmiszeripari, híradás- és elektrotechnikai cikkek, valamint könnyűipari termékek stb. előállítására, azaz főleg a hagyományosan meglévő, nagy szellemi és termelési kapacitással, nemzetközi versenyképességgel rendelkező ágazataira szakosodott és ezekben jó pozíciókat szerzett a világpiacon is, nemcsak a KGST-ben. Mezőgazdaságunk világszínvonalon volt. Gazdasági ágazataink a saját tulajdonunkban voltak, a haszon döntő

része országunkban maradt. (Amit kivittek, az 1973 óta ránk kényszerített adósság-csapda miatt, már akkor is Nyugatra vitték, ahogy most is; etekintetben a rendszerváltás nem hozott változást).

Az EU-ban nem a nemzeti érdekeket adták össze, hogy így alakítsák ki a közös gazdaságpolitikát, hanem az újonnan belépők versenyképes termelési ágazatait kegyetlenül felszámolták. A tagországok adottságaitól és szándékaitól elrugaszkodva kidolgoztak valami elvont elméleti, nem is annyira gazdaságpolitikai, mint pénzügyi koncepciót, amelynek alárendelik a nemzetgazdaságokat. Nem a KGST hibáit javították ki, hanem az újragyarmatosító rendszert erőszakoltak ránk. Magyarországnak szinte teljesen fel kellett számolnia az említett ágazatokat, ami nemzeti tragédia, hihetetlen társadalmi megterheléssel, problémákkal járt és fog járni még évtizedekig. Senki nem mondta ki nyilvánosan, de belépésünk előfeltétele volt a nyugat-európai mezőgazdaságnak versenytársat jelentő világszínvonalú mezőgazdaság és élelmiszeripar felszámolása is. Eközben uniós "szövetségeseink" elárasztják országunkat bizonytalan eredetű, a fogyasztási szokásainktól idegen termékekkel, sőt azt szeretnék, ha a beláthatatlan következményekkel járó génmanipulált termékeket és vetőmagokat is használnánk. Az EU-ban tehát nem a nemzeti érdekek és termelési kapacitások állnak össze egységes egésszé, hanem az elidegenedett globalista érdekeket osztják ki a legyengített tagországokra.

Anélkül, hogy a múltat visszasírnánk, vagy az elkövetett hibákat csökkentenénk, el kell ismerni, hogy **az EU-hoz viszonyítva** a KGST alapkonceptiója és gyakorlata valóban realistább volt. Magyarország az EU-ban kapott besorolásához képest a KGST-ben önállóbb volt, szavára jobban odafigyeltek. Az EU formálásán fáradozó multinacionális tőkeérdekeket szolgáló brüsszeli bürokrácia nem veszi figyelembe a nemzeti érdekeket, hagyományokat, adottságokat, hanem új irrealitásokat erőszakol ki, és ezekhez akar idomítani minden tagállamot, főleg az új tagokat. Nem demokratikus, nem egyenrangú, nem is szociális piacgazdaság, sőt nem is piacgazdaság, mert a versenyt is korlátozzák, hanem elidegenedett multinacionális érdekeket szolgáló tőkés pénzügyi ügyeskedés. A napnál is világosabb, az EU nem Magyarország sikerében érdekelt.

És még azt várják el tőlünk, hogy erre büszkéek legyünk, s a Kovács Béla néhányszavas megállapítását célzatosan eltúlozva bírálók láthatólag büszkéek is. Pedig nem tudnának idézni olyan esetet, amikor Európa kifejezetten segített Magyarországnak. Az ellenkezőjére viszont mindenki bőven tud sorolni példákat. Mi mindig vakon bízunk Európában, pedig a pozsonyi csatától kezdve, a nemzetünket keresztre feszítő Trianonon át az EU diktatúrájáig mindig csak üldöztek, lenéztek, elnyomtak, kizsákmányoltak bennünket, ahogy most is. Miért ne lehetne ezt legalább szóvá tenni? Tényleg ne legyünk már balekok. Ám nem ajánlatos a történelmi előzményeket sem meghamisítani, vagy elfelejteni. Azt is látnunk kell, hogy a mai helyzetről nemcsak az EU, hanem a rendszerváltás utáni mindenkori politikai vezetés is tehet! Ugyanis a nemzeti vagyonunk kiárusítása és szétlopása a rendszerváltáskor olyan ország- és népellenes bűn, ami milliószor és **bizonyítottan** károsabb, mégsem történt meg a felelősségre vonás és az elszámoltatás, ami pedig választási ígéret is volt. **Gondolkod-**

junk csak el rajta, vajon mi az oka, és elfogadható-e, hogy újragyarmatosításunkból még ekkora „ügy” sem keletkezett, mint ez a „kémügy”.

A „kémkedés” álhírét kész tényként közléte, szakmailag és politikailag a legjobbak közé sorolható, jobboldalinak tartott Magyar Nemzet e tetteivel némiképp a saját jövőbeni elfogadottságát kérdőjelezte meg. Nem állt a helyzet magaslatán a többi hírközlő szerv sem. Az ugyancsak jobboldalinak számító Magyar Hírlap oly bizarr véleménynek is helyet adott, hogy az MSZP és a Jobbik szavazótábora összeér, a Jobbik „szavazótábora egy részének nyilas-ávós házmester mentalitása” van. A cikk szerzője egy későbbi írásában – talán mert nem szereti a változatosságot – négyszer is „hülyének” minősítette Vona Gábort. Ennél jobban nem is leplezhette volna le sem önmaga méltatlan eljárását, sem a kémügy fabrikáltságát. A kérdéshez alapszinten sem konyító tv-riporterek pedig felelőtlenül ugyancsak eleve abból indultak ki, hogy a Jobbik európai parlamenti képviselője kém, sőt ilyen állításokat meggyőződéssel **és a közvélemény meggyőzési szándékával** hangoztattak, beszélgetőpartnereiknek felelősségre vonó, vádaskodó kérdéseket tettek fel. Mindez politikailag nem áll jogukban, szakmájuk normáitól pedig igencsak távol esik. A Sport TV-nek van egy műsora, amely a „Duma – az van!” találó címet viseli. Hát ez a KO-s („kálmánolgás”) önmagából kivetkőzött módszer a jellemző főleg a nem magyar nemzeti irányítás alatt álló hírközlő eszközökre, de – sajnos – esetenként a nemzeti irányultságúaknak tartottakra is. Túrhetetlen idegen pénzügyi és politikai elkötelezettségüket jól mutatja, hogy milyen egységben léptek fel a helyénvaló reklámadó ellen.

Érdemes elidőzni e témánál is. A hírközlésben dolgozók más esetekben ugyancsak szereptévesztésbe esnek, amikor hatóságként és sokszor magyarellenes felhang alájátszásával próbálják falhoz állítani a riportalányaikat. Eszükbe sem jut, hogy a közvélemény becsapása, a közhangulat mérgezése, a rágalmazással felérő feltételezések, téveszmék betáplálása (amit ők „kulturáltan” indoktrinálásnak mondanak) beláthatatlan következményekkel jár, akadályozza az ország- és nemzetépítő munkát, ezért nemzetellenes bűn. Maga a vegytiszta szélsőség, ami ellen szavakban hadakoznak. Hangulatkeltésükkel ők keltenek olyan benyomást, hogy a Jobbik szélsőséges, és ezzel alapot adnak általában Nyugat, különösen az EU ellenünk irányuló támadásaira. Az ürügyet nem a Jobbik teremti, hanem készségesen ők szolgáltatják.

Néhány szomszédos országban sokkal súlyosabb valós támadható ügyek sorozatát találhatnák, ám azokra alig fordítanak figyelmet. Pedig le kellene leplezniük, hogy elsősorban **a magyarellenes hazai és külföldi erők próbálják szélsőségesnek beállítani azt a pártot, amely a magyarság érdekeit a politikai megnyilvánulásaiban következetesen védelmezi.** A Jobbik valóban radikális nemzeti párt, ami nem hogy nem baj, hiszen a többpártrendszer természetes velejárója. Hasonló párt szinte minden országban van, sőt a magyar megmaradás szempontjából szükségszerű, hogy a kormánynak legyen jobboldali ellenzéke. A Jobbik nélkül lehet, hogy egy szó sem hangzana el a cigánybűnözésről, a rasszista zsidó

vezetők és szervezetek magyarellenes törekvéseiről, a politikusbűnözésről. Ezért az illetékesek tudtára kellene már adni, legfőbb ideje felszámolni az idegen ihletésű sajtódiktatúrát és nemzeti irányultságú sajtószabadságot teremteni. Nagyon is figyelemre méltó, amit a miniszterelnöktől hallottunk a májusi választások előtti tv-interjújában: **„Ami veszélyes a magyarokra, bátran lehet szélsőségesnek nevezni.”** Nos, ez az egyre inkább magyarellenessé váló sajtó**szabadosság** igencsak veszélyes. Ugyanakkor nem javallt eleve szélsőségesnek tekinteni mindent, ami az állítólagos középéről nézve kinek jobbra, kinek balra esik; sőt a mindig bonyolult gyors társadalmi fejlődésben egyszerre csak az önmagát középnek tartó is bizonyulhat szélsőségesnek, főleg ha egy helyben topog, vagy hátrafelé lép.

Az elfogulatlan szemlélődőre visszatérve, bármennyire is objektív akarna maradni, további gyanút vált ki benne, hogy a kémkedés tényállása a közvélemény előtt az idő múltával sem bizonyított. Kételyei nem rosszindulatból, hanem a nyilvánvaló képtelenségek láttán keletkeznek.

Kovács Bélától és az érintettektől elnézést kérve, tételezzük fel, hogy egyesek, a hatalmukkal és a titkosítás politikailag megkérdőjelezhető intézményével visszaélve, valamit mégis rábizonyítanak. Ám olyan primitív és sértő kérdéseket, hogy hány kém van még a Jobbikban, külföldről honnan kap pénzt, stb., akkor sem tehetnének fel lelkiismeret furdalás nélkül éppen azok, akiknek egy szavuk nem volt a nyilvánvaló nemzetbiztonsági kockázatot jelentő tényhez, hogy az MSZP kétszer is izraeli kampányfőnököt szerződtetett, aki gyűlöletet szított magyarok között, s még ma is fenyegetődzik Izraelből. Nemcsak egy támogató szavuk nem volt ahhoz sem, hogy tegyék nyilvánossá az Országgyűlésbe befurakodott ket-tős állampolgárok listáját, hanem nagy hangon és tudatosan félremagyarázva a kezdeményezést, elítélték jobbikos képviselőtársukat, aki erre javaslatot tett. Szó nélkül elmentek amellet is, hogy a törvénytelen és magyarellenes irányultságú zsidó Tett és Védelem elnevezésű szervezet tevékenysége tényleges nemzetbiztonsági kockázatot jelent, mégis állami forrásokból hivatalosan, szolgálai módon még pénzelik is! (Ide aztán igazán illene a három felkiáltójel). Az MSZP EU-képviselői, köztük Göncz Kinga és Tabajdi Csaba sorozatosan Magyarország elleni kezdeményezéseket tettek Brüsszelben, hatalmas károkat okoztak országunknak. Nyíltan árulták a hazát, de mivel nem kémkedtek, a hajuk szála sem görbült. A Jobbik ellen hadakozó politikusok mindezek felett oly könnyedén napirendre térnek, hogy ebből félreérthetetlen következtetéseket kell levonnunk róluk is. Ezért nagyon támogatandó, amit erre vonatkozólag ugyancsak a miniszterelnöktől hallottunk a májusi választások előtt: „A hazát Keletre és Nyugatra is árulják”, s „az árulásokat már a szándék szakaszában fel kell számolni”. De jó lenne, ha e szavakat ugyanilyen értelmű tettek követnék.

Pedig a politikusokat az esküjük, valamint a munkaköri szabályaik kötelezik arra, hogy a nemzetbiztonsági veszélyeket ne a sajtóban tegyék szóvá, hanem **konkrétumokkal a kezükben** leplezzék le és ingadozás nélkül számolják fel. Ám amit eddig láttunk ebben az ügyben az meghaladja ugyan a cirkuszi minőséget, de messze áll a szakmaitól. Inkább arra

emlékeztet, hogy létezik politikusbűnözés is. A „Kovács Béla-ügy” kirobantásában sokan működhettek közre, sokminden játszhatott benne szerepet, a legkisebbet talán maga Kovács Béla. A kémeket tettenéressel buktatják le, nem sajtókampánnyal, különösen akkor, ha ennek még a jogi alapja is adott, hiszen a NATO és az EU elleni kémkedést az új Btk. büntetőjogi tényállásként kezeli.

A fentiekből kiindulva, a Jobbik javasolta, hogy legyen nyílt a „kémüggyel” foglalkozó nemzetbiztonsági bizottsági ülés, ám ezt elutasították, sőt 2043-ig titkosították az ott elhangzottakat. Ez sem a bizalmat, hanem a kételyeket növelte. Ugyanakkor egyes már-már komolytalan részleteit – főleg hangulatkeltésre alkalmas elemeit hamisan beállítva, súlyos tényé túpírozva hozzák nyilvánosságra. Az ügy titkosítása – ami nem először történik – egyébként sem tűnik valami demokratikus eljárásnak. Kik elől titkolják? Akik a bizalmukat fektették beléjük? Ha viszont egyszer titkosították, akkor egyes kormánytisztviselők és hírközlő eszközök miért engedhetik meg maguknak egyes félreértelmezhető részletek becstelen kiszivároztatását? Túl sok a kérdőjel.

Azt el kell ismerni, hogy a teljes nyilvánosság ilyen ügyben általában kizárt, mivel államtitkokról is szó eshet, de éppen a megvádoltnak a nyilvánosságra hajlandósága bizonyítja, hogy feltehetőleg nincs államtitoknak minősülő tény. Ezért a vádolók rendelkezésére álló állítólagos kép- és hangfelvételek, dokumentumok sem képezhetnek államtitkot, de csak egyetlenegy fényképet hoztak nyilvánosságra, amelyen Kovács Béla egy meg nem nevezett személlyel beszélget. Hasonló felvételeket bármikor bárkiről lehet készíteni – készítenek is, hiszen egyre-másra lepnek meg bennünket a politikailag kényelmetlen személyeket „leleplező” felvételekkel – de az égvilágon semmiféle bizonyító erővel nem rendelkeznek. Nem zárható ki, hogy léteznek komolyabbak, de akkor, aki Á-t mondott, mondjon B-t is. De a jelek szerint B nincs. Annyit kényszeredetten elismertek ugyan, hogy „nem a szokásos” módon kémkedett, „beszervezett kémről nem beszélhetünk”, „kémkedést nemcsak kém követhet el”, stb. **Azaz, kémügy van, kém meg nincs.** Más szavakkal, a Kovács Béla-ügy nem Kovács Béla bűnösségéről szól! Sőt a közölt tényekből **az ellenkezője derül ki: 2009 óta Kovács Béla után kémkedtek.** S az is egyre világosabb, hogy kik és miért. Ugyanis ez az ügy sem független a jelenlegi politikai közélettől, főleg azoktól a nemzetellenes erőktől, amelyek antidemokratikus módon uralni akarják, s a pluralizmust csak önmagukra vonatkoztatják.

Pontosan ezért van, hogy az ő befolyásuk alatt álló hírközlő eszközök, szenzációt hajhászva, felelőtlenül csámcsoghatnak a „kémügyön”, s közvéleményünk figyelmét ezzel lefoglalják, holott azt kellene inkább végre firtatniuk, hogy vezető politikusok, sőt a legfőbb méltóságok egyike-másika miért exponálja önmagát látványosan és érzelmi átéléssel Izrael világszerte ismert és elítélt rasszista politikája mellett? Az említettek azt sem tudják, hogyan és hányszor kérjenek bocsánatot „a magyarok nevében” (**Azaz, a magyarság kollektív bűnösségének vádját hallgatólagosan elfogadva!**) olyan bűnökért, amiket nem követtünk el. Ráadásul mindenféle alkotmányos felhatalmazás nélkül! Lehet, hogy ez nem esik a

kémkedés fogalomkörébe, ám az árulás határán van, csak hogy már nem is ezen az oldalán, hanem a túloldalán.

Az ilyen jellegű jelenségek végtelen sorába illeszkedő legújabb példa, hogy utólagos önkényes döntés következtében a 2015-ös milánói világkiállításon nem a pályázaton győztes pécsi „Malom” pavilon képviseli hazánkat a milánói világkiállításon, hanem a zsidó menórára emlékeztető második helyezett, amelyről szemérmetlenül azt akarják elhitetni a közvéleménnyel, hogy nem menóra, hanem „sámándobbal határolt épület”. Hasonló húzásokkal, zsidó emlékhelyek tömegméretű állításával, a holokauszt szüntelen emlegetésével naponta zaklatnak bennünket és keltik rossz hírünket a világban. Az ilyen és hasonló magyarellenes jelenségek miért nem kapnak kemény választ, sőt semmilyen választ? Vagy miért nincs semmi következménye annak, hogy Fischer Iván az ATV Friderikusz-műsorában június elején kifejtette, hogy szerinte már a finánc-tőke és a multinacionális vállalatok emlegetése is burkolt zsidózás. Erre mondják, hogy megáll az ész. De ne álljon meg, mert túl azon, hogy ha lehet oroszozni, amerikaizni, vagy akár magyarozni, akkor miért ne lehetne zsidózni? Közvéleményünknek, különösen a magyar értelmiségnek (ha van még ilyen), a magyar kormányának (reméljük, hogy ilyen kormányunk van), a kétharmadnak (vigyázzunk, hogy magyar maradjon) erre kell figyelnie. A magyar megmaradás van veszélyben, senki nem veheti zokon, hogy – a kellő tiszteletet mindenkinek megadva – aki hazafi, ezzel szemben nem lehet elnéző. A rasszista zsidó vezetők és szervezetek, valamint hazai talpnyalóik minden lehetséges és lehetetlen módon, ezzel a kémüggyel is, érzékeltetni akarják, hogy zsidó ország vagyunk. Ne legyen kétely, ha mindennek határozottan, sürgősen és végérvényesen nem vetünk véget, azzá is válunk. Ezzel kellene foglalkozni, nem mondvacsinált kémüggyekkel. Netán éppen e felháborító magyarellenes jelenségekről akarják elterelni a figyelmünket, amikor világraszóló botrányt igyekeznek kelteni abból, hogy Kovács Béla EU-funkcionárius minőségében leül tárgyalni orosz üzletemberekkel és politikusokkal?

Mindezt szem előtt tartva, arra figyeljünk, az miért nem érdekli a politikusokat, sem a hírközlő eszközöket, hogy az álbaldali pártokban hány izraeli, vagy amerikai kém van? Ugyanolyan jogon feltehetnék – és fel is kell tenni – bármelyik pártnak azt a kérdést, hogy milyen pénzekből működik. A Jobbik ellen vádaskodó pártok külföldről mennyi támogatást kapnak? Az USA-ban, Izraelben kikkel állnak kapcsolatban? A szemünk előtt zajlik, hogy az Együtt PM, személyesen Bajnai közismerten erős amerikai zsidó nagytőkés támogatást élvez, de ezt nem nevezik nevén. Pedig a választási kampány során nyilván e bátorítás alapján tett olyan kijelentést, hogy májusban már ő lesz a miniszterelnök. Nem véletlen hát, hogy meghívták a Bilderberg-találkozóra, ami mellett a Kovács Béla „kémügy” eltörpül, mégis azt ragozza mindenki. S hogy miért van ez? Mert a hírközlő eszközök, sőt talán egyes kormányzati szervek, vagy hivatalnokaik nem magyar nemzeti irányítás alatt állnak. Ha az októberben esedékes önkormányzati választásokig ezen sem változtatunk, sok kellemtelen következménnyel járhat.

Vagy vegyük azt, hogy hány vezető politikus gyermeke tanul az USA-ban, Angliában, Németországban, és milyen ösztöndíjjal? A nagy nemzetközi tekintélynek örvendő és kiváló orosz egyetem, az IMO, ahol Kovács Béla is végzett, s ahova a nyugati diákok is törekednek, miért vált most támadás célpontjává, s elfogadhatatlanná az ott végzetek, amikor a kétes irányultságú Soros-ösztöndíjről, s a Soros-szellemiség által irányított Közép-európai Egyetemről és egyéb globalista neoliberalizmust plántáló helyekről szót sem ejtenek? Pedig az említettek jó része éppen ebbe a kategóriába esik. Bokros, Surányi, Martonyi, Bajnai meg a Bilderberg csoport titkos tárgyalásaira jár; akkor ők is kémek és hazaárulók? Miközben a hírközlő eszközök a Jobbik eléggé gyérnek tűnő orosz kapcsolatait nagyítgatják, elfeledkeznek arról is, és velünk is próbálják feledtetni, hogy kulcspozíciókban főleg olyanok vannak, akik nyugaton tanultak, nyugati és főleg izraeli kapcsolataik vannak, s az ország kiárusításában, gyarmatosításában nem jelentéktelen szerepet játszottak. Egyáltalán nem elképzelhetetlen, vannak közöttük beszervezettek, akik gondoskodnak arról is, hogy olyanok ne kerülhessenek a hatalom közelébe, akik nem nyugati egyetemeken tanultak, vagy nincsenek erős nyugati kötődéseik. Egyes kinevezéseket látva tényleg elcsodálkozhatunk rajta, hogy ki mindenkinek sikerül kulcspozícióba kerülni, illetve, hogy miért éppen nekik sikerült.

Nemrég még Keletnek teljesítettünk túl, most meg Nyugatnak, de eközben minden párt mégis a nemzeti érdekekről beszélt, s ma is beszél, beszél, beszél ...

Mindaz, amit velünk művelnek, már nem is kettős mérce, hanem egyetlen nemzetellenes mérce!

Ezért parancsoló, hogy még világosabban lássunk, s tartsuk fontosnak, ami elhangzik, de arra figyeljünk inkább, ami történik. Ebben az ügyben is azt kell kideríteni, hogy kinek az érdeke, és kiderülhet, mely pártok szolgálnak valójában külföldi érdekeket.

Jelölt akad nem is egy.

A harmadik helyre visszacsúszó MSZP-nek mindenképpen érdekében áll minden versenytársa lejáratása. A kormánnyal szembe forduló, a magyar-orosz kapcsolatokat ellenző álbaloldali politikusoknak érthetően kapóra jött az ügy. Az SZDSZ szellemét képviselő LMP, DK, Együtt PM és többi kis nemzetietlen párt és pártocská is jó szemmel nézi, mert politikailag-eszmeileg szemben állnak a Jobbik által képviselt hazafias nézetekkel. Azt nem lehet rájuk fogni, hogy nem válogatnak az eszközökben, mert válogatnak: a ronwerberi zsidó eszközöket választják.

Az SZDSZ érzékelhetően rasszista zsidó érdekeket képviselő, magyarellenes párt volt. Kártékony tettei következményeitől még ma is szenvedünk. Természetesen, nincs két egyforma politikai képződmény, de elegendő jel mutat rá, hogy az LMP és az Együtt PM az SZDSZ utódpartjai. Hasonló társadalmi kört ölelnek fel, gyakorlatilag ugyanazon érdekeket képviselik, csak rafináltabban. A hazai és külföldi szövetségeseik éppen ezért juttatták be az LMP-t az Országgyűlésbe, amire a közvéleménykutató intézetek, de még az Együtt PM szerint sem volt esélye, sőt még az ATV Újságíró klubjában is „hihetetlen szerencsének” minősítették a bejutását. Nyilván közrejátszott benne, hogy közel annyi pénzt költhetett a

választási kampányára, mint maga a Fidesz-KDNP! Az LMP ugyanúgy alkalmazkodik a jelenlegi közhangulathoz, ahogy az SZDSZ alkalmazkodott a rendszerváltó hangulathoz. A legantikommunistábbnak tüntette fel önmagát, aztán kiderült, hogy a legmagyarellenesebb, legkártékonyabb párt. Az LMP-nek már az elnevezése is figyelmeztető: jelzi, hogy ilyenek mutatjuk magunkat, de lehet más a politika! Jelenleg erőltetetten törekszik politikai szobatisztaságra, hatalmas anyagi és láthatatlan (nem annyira szavazói) támogatással áprilisban és májusban éppen csak hogy átléptették a küszöbön. Megtévesztésül bábozódott át zöld párttá is. Am a környezetvédelem jelszava mögé felsorakozó zöld pártok Nyugaton is egyre inkább lelepleződnek. Nem a természeti környezetet, hanem egy szűk csoport távlati céljait védelmezik, s egyre inkább megélhetési szervezkedésként viselkednek. Mindezt bizonyítja az is, hogy a hírközlő eszközök aránytalanul sokkal többet szerepeltetik az LMP két társelnökét, de Bajnai Gordont is, mint a nagy pártok illetékeseit. Ők váltak az előtérbe tolt/tolakodó megmondóemberekké, akik minden kérdésben bemesélik, hogy mi legyen az álláspontunk. Értsük jól, nem az a baj, hogy ellenzéki nézeteket hirdetnek, hiszen ez is a többpártrendszer sajátja, hanem hogy túlszerepeltetik őket és a tőlük hallottakat mérvadónak állítják be. Ennek ugyanaz az oka: a hírközlő eszközök nagy többsége nem magyar nemzeti irányítás alatt áll. Ahogy a pénzügyek, és egy sor más ágazat sem. És ha így haladunk visszafelé, hamarosan az ország sem!

Sajnálatos lenne, ha valamiféle hallgatóságos, vagy akár menetközben kialakuló nagykoalíciós összejátszás is húzódna meg a kulisszák mögött. A Paks bővítését ellenzők és a Jobbikot egyre inkább fő választási ellenfeleiknek tekintők meggondolásai, egybeeső, netán valamilyen szinten esetleg még egyeztetett érdekei is kaphattak némi szerepet az összeeskábált kémügy EP-választások előtti kirobbantásában. A külső szemlélő előtt a Fidesz-KDNP tűnik a legérdekeltebbnek, hiszen a széthulló álbaloldal láttán a Jobbik ellen indít lejárató akciókat, mert tévesen benne látja a legveszélyesebb versenytársat, ahelyett, hogy a nemzeti oldalhoz sorolható pártok együttműködésének megteremtését célozva – ami létszükséglete a rendszerváltás kudarcait, keserveit átélte népnak és országnak – szövetségeket keresne benne. Ez, természetesen, fordítva is érvényes: a Jobbiknak is keresnie kellene a megértés útjait. **A nemzeti oldal pártjainak együttműködése nem egyszerűen kívánatos, hanem a magyar megmaradás szempontjából parancsolóan szükséges**, akkor is, ha a politikai akarat kölcsönös hiánya miatt ma a lehetetlennel határosnak tűnik. Azon el lehet egy-két hétig vitatkozni, hogy a hatalomból, vagy ellenzéki seregéből könnyebb az első lépést megtenni, de ha mindkét fél felismeri a nemzeti oldal egysége megteremtésének szükségét, akkor inkább a gesztusokban kellene versenyezniük. E két párt vezetőinek be kell látniuk, hogy együttműködésük kialakítása az ország, a nemzet érdeke.

A nemzetellenes erőknél pedig az áll érdekükben, hogy egymás ellen harcoljanak, s ez a „kémügy” azt érzékelteti, hogy ez is történik.

Fidesz-érdekeltségre mutat, hogy képviselői leszavazták a Jobbik javaslatát Kovács Béla nyílt nemzetbiztonsági bizottsági ülésén történő

meghallgatására, majd titkosították az ülés anyagát. Kovács Bélát állítólag 2009 óta figyelik. Rossz fényt vet a figyelőkre, hogy azóta sem tudták tetten érni, s kifejezetten gyanús, hogy az EP-választási kampány hajrájában robbantották ki az ügyet. A pártatlan szemlélő a ronwerberes zsidó módszert véli felfedezni ebben az eljárásban is: nem saját erény felmutatásával, hanem a választási ellenfél rágalmozásával szerezni, vagy veszíteni szavazatokat. Politikailag még kivételesen sem elfogadható e módszer, s erkölcsileg is megkérdőjelezhető, mert **a szavazók megtévesztése!** Az ilyen módszerek lopakodó belső bajt jeleznek és lemorzsolják a kétharmadot. Ráadásul, bár ezzel **jó néhány százalékos szavazatvesztést okoztak egyetlen potenciális szövetségesüknek, plusz szavazatokhoz juttatták esküdt ellenfeleiket.** De titkosították az ellenzéki MSZP számára kényes Szilvássy-Galambos „kémügyet” is. Csak nem azért, mert érintethetetleneket érintett? Akárcsak az izraeli kémrepülőgép, amely berepült Ferihegyre a magyar illetékesek tudta nélkül, magyarázat, sőt minden következmény nélkül. De feltehetnénk olyan kérdéseket is, hogy az öszödi beszédet állítólag kiszivárogtató Eduardo Rózsa Florezt ki és miért küldte Bolíviába meghalni? A neoliberális és magyarellenes erők miért tiltakoznak oly vehemensen, ha valaki a váltig tagadott, de mégis egyre-másra valósnak bizonyuló globalista összeesküvésről beszél? Nem feledhető az a közismert tény sem, hogy a kormány a választások előtt a világméretű, ránk is kiterjedő amerikai lehallgatási botrány, azaz **bizonyított kémkedés** ügyében vizsgálóbizottság felállítását helyezte kilátásba, ám ez csak a Jobbik többszöri sürgetésére alakult meg, csupán két ülést tartott, és a kijelölt határidőre nem készítette el a jelentését. E témában azóta is **néma csend uralkodik, pedig hasonlíthatatlanul nagyobb a hordereje, mint a Kovács Béla-ügynek.** Mindezeknek az ódioma óhatatlanul a Fidesz-KDNP-re hárul; nagyon elkelnének a hiteles magyarázatok. Megnyugtátnák a kétharmadot.

Mindezt látva – pedig csak a jéghegy csúcsa – merné-e valaki a nyakát tenni rá, hogy a pártokban nincs besúgó, ügynök, téglá, hazaáruló, vagy akár kiképzett és fizetett kém?

És még mennyien lehetnek a pártokon kívül!

Ma már közismert, hogy a múlt rendszerben Moszkvában pár órán belül ismertté vált, miről tárgyalt az akkori legfontosabb szerv, az MSZMP Politikai Bizottsága. Jelenleg e szempontból rosszabb a helyzet, mert több helyen – Tel-Avivban, Washingtonban és Brüsszelben, de lehet, hogy más helyeken is – pár percen belül ismertté válnak féltett titkaink. Ennek sok jele van. Márpedig kémek nélkül ez nem megy. Kémkedés, hazaárulás az is, ha valaki rendszeresen beszámol az amerikai nagykövetnek a kormányzás bizalmas kérdéseiről, de az is, ha eltűri, sőt elősegíti, hogy az izraeli nagykövet már-már hatóságként járjon-keljen az országban.

A politikusok, akik bizonyítatlan állításnak vakon hitelt adva, s pusztán választási, vagy pártérdekből kifolyólag, az ártatlanság vélelmét sárba tiporva, közvéleményünket felelőtlenül mérgezve, felteszik a szónoki kérdést, hogy „vannak még Kovács Bélák a Jobbikban?” és olyasmiket hangoztatnak, hogy „a törvény teljes szigorával kell eljárni”, nemcsak nem

kizárt, hanem valószínűbb is, hogy **e kérdéseket a saját pártjaik vonatkozásában nagyobb megalapozottsággal tehetnék fel.**

Ez a műbalhé arra talán mégis jó lesz, hogy akadnak – és akadjanak! – akik fel is teszik. Akik a magyar megmaradást akarják, azoknak fel is kell tenniük és nem szabad addig nyugodniuk, amíg minden értelemben tiszta helyzetet nem teremtenek. S fel kell tenniük az alábbi kérdéseket is, amelyek napjainkban dőlnek el, s amelyeknek a magyar megmaradás szempontjából hasonlíthatatlanul nagyobb a jelentőségük: amíg a köztudatba mesterségesen fő kérdésként betáplált állítólagos kémügyet odavissza ragozták, **hány zsidó települt be törvénytelenül Ukrajnából és magából Izraelből Magyarországra, és mennyi magyar földre tették rá a kezüket EU-beli és EU-n kívüli külföldiek?**

Mindezek tükrében a magyar megmaradás parancsa, hogy határozottan lépjünk a tudatos tömeges politizálás útjára, ami támogatást, védelmet jelentsen a kormánynak mindig, amikor a népi-nemzeti érdekeket védi. Ám ez az út is csak akkor lesz eredményes, ha **a támogatás és bírálat arányát mindenkor a közember javát szolgáló kormányzati eredményektől tesszük függővé.** Természetesen, tudatában kell lennünk, ez nem egyszerű feladat olyan körülmények között, amikor a multinacionális tőke befolyása hatalmas. Ezért szükséges a kétharmad fenntartása és erősítése a nemzeti oldalon álló pártok együttműködésének megteremtésével. Csak így lehet biztosítani, hogy a ritkán sorra kerülő, de beindult nemzeti konzultáció intézményesítésének, s a miniszterelnök által bejelentett néppárti kormányzásnak a szellemében a **semmit rólunk, nélkülünk** időszerű és szükségszerű jelszavát napi tettekre válthassuk.

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

((Megjelent a KAPU c. folyóirat 2014/6-7 számában))